

...
 Ai đem phân chất một mùi hương
 Hay bản cầm ca! Tôi chỉ thương,
 Chỉ lặng chuỗi theo giòng cảm xúc
 Như thuyền ngư phủ lạc trong sương

Làm sao cắt nghĩa được tình yêu!
 Có nghĩa gì đâu, một buổi chiều
 Nó chiếm hồn ta bằng nắng nhạt,
 Bằng mây nhè nhẹ, gió hiu hiu ...

Trên đây là những câu thơ trong bài “Vi Sao” mà nhiều người nhớ nhất của Xuân Diệu. Yêu theo bài thơ trên thì chỉ thuần là cảm xúc. Mà cảm xúc là thứ mơ hồ khó định nghĩa và nắm bắt. Cảm xúc đến rồi đi không ai kiểm soát được, “Như thuyền ngư phủ lạc trong sương”. Nên nếu chúng ta yêu và sống cho tình yêu chỉ thuần bằng cảm xúc như thế chắc chắn sẽ dẫn đến sai lạc và gặp nhiều rắc rối. Ấy vậy mà Người Việt chúng ta lại thường sống dựa trên cảm tính. Chúng ta cũng thường phán đoán người khác dựa trên những cảm xúc yêu ghét của chúng ta đối với họ. Yêu ai thì yêu cả đường đi của họ. Mà ghét ai thì ghét cả tông chi họ hàng người ta. Thích ai thì “chín bỏ làm mười”. Không thích ai thì “bới bèo ra bọt”.

Bài Phúc Âm tuần này Chúa Giêsu cũng nói về tình yêu. Ngài không tìm cách định nghĩa hay giải nghĩa tình yêu là gì mà chỉ đòi hỏi chúng ta phải “*yêu Thiên Chúa hết lòng, hết linh hồn, hết trí khôn và yêu người khác như chính mình*”. Yêu như thế không phải là cảm xúc mà là một chọn lựa dần thân của cả con người mình: lòng, trí, linh hồn, và chính mình nữa. Mặc dù có cảm xúc là điều rất tốt, nhưng khi cho đi chính mình cho người khác trong tình yêu thì chúng ta phải làm quyết định chứ không thể dựa trên cảm xúc. Không ai có quyền đòi hỏi chúng ta phải dành cảm xúc nồng ấm, dịu dàng cho người khác được. Ngay cả Thiên Chúa cũng không đòi hỏi chúng ta phải làm như thế. Hơn nữa chính chúng ta cũng không thể bắt chính mình phải dành cảm tình tốt đẹp, nồng nàn, đáng yêu, và thân mật cho người khác được nếu chúng ta không có ‘*thiện cảm*’ với người đó. Nhưng nếu chúng ta có thể làm được, thì điều đó có quan trọng không? Thưa không. Vì chỉ có những cái chúng ta *làm* mới thực sự quan trọng chứ không phải chuyện chúng ta cảm thấy ra sao là quan trọng. Chúa Giêsu không nói về sự xúc động và cảm xúc vì Ngài biết chúng là những thứ hết sức chóng qua và không thể cậy dựa vào được. Vì thế, yêu, theo Chúa Giêsu dạy, là phải đối xử với mọi người trong yêu thương bất kể chúng ta cảm thấy họ như thế nào.

Cảm xúc đến rồi đi chúng ta không thể kiểm soát được nhưng ngược lại tình yêu và sự cam kết lại là những chọn lựa. Hơn nữa, theo các chuyên gia tâm lý, cảm xúc của con người có thể được định hướng bởi cách chúng ta hành động. Có thể đó là lý do tại sao Chúa Giêsu dạy chúng ta phải đối xử với người khác trong yêu thương bất kể cảm tình chúng dành cho họ như thế nào. Yêu sẽ tạo nên cam kết rồi cảm xúc sẽ theo sau.

Theo Phúc Âm Matthêu, vào ngày phán xét cuối cùng chúng ta sẽ được thưởng phạt dựa trên việc chúng ta có làm hay không làm việc bác ái cho người khác chứ không phải dựa trên những cảm xúc mà chúng ta đã dành cho họ. Chúa không nói khi Ta đói và người cảm thương cho Ta, mà nói *khi Ta đói người đã cho ăn*. Chúa không nói Ta trần truồng và người cảm thấy xấu hổ dùm Ta mà nói *Ta trần truồng người đã cho mặc*. Chúa không nói Ta đau yếu và người đã thương hại Ta mà nói *Ta đau yếu người đã thăm viếng...* (Mt 25: 34-40). Thiên Chúa sẽ quan tâm đến những việc chúng ta đã chọn làm cho người khác chứ Ngài không quan tâm đến việc chúng ta cảm thấy thương xót họ ra sao.

Tóm lại, trong bài Phúc Âm tuần này, Chúa Giêsu muốn nói với chúng ta rằng: Ta không quan tâm về việc các người cảm thấy thế nào mà chỉ đơn giản là “*hãy yêu thương người khác*”. Yêu họ như Cha Trên Trời của các người yêu họ. Yêu thương họ, cả kẻ tốt lẫn người xấu, với một tình yêu vô điều kiện như Cha Trên Trời đã yêu họ. Yêu tất cả mọi người trong bất cứ cái gì người làm cho họ, và trong cách người hành động hướng về họ, rồi tất cả những cảm xúc phức tạp và rắc rối sẽ dần theo sau. Đạo của Ta, Chúa Giêsu nói, là chuyện của những việc chúng ta *làm*; chứ không phải là đạo chỉ đơn thuần của những cảm xúc tốt đẹp.